

[Per Hækkerup.]

ner og om en anerkendelse af begge disse to stater. Man kan ikke efter min opfattelse, medmindre man forventer, at en anden politisk udvikling er sandsynlig, blive ved med at tilsidesætte de interesser, der måtte knytte sig til — for dansk erhvervsliv, men også politisk — at vi under en eller anden form er repræsenteret i Nordkorea. Men også her er naturligvis spørgsmålet om tidspunktet en afgørende faktor. Vi har altså indtil videre ikke ønske om at anerkende Nordkorea.

Om forholdet til regeringen i Østtyskland, Den tyske demokratiske Republik, har vi det synspunkt, at vi må føle os bundet af de vedtagelser, som NATO-ministerrådet — også med vor stemme — har foretaget i forbindelse med Vesttysklands optagelse i Atlantpagten. Det betyder, at der efter vor opfattelse ikke kan blive tale om, at Danmark alene uden hensyn til, hvad de andre NATO-lande gør, foretager en sådan ensidig anerkendelse af den østtyske regering. På den anden side er vi af den opfattelse, at der også her er tale om en statsdannelse — og det sidste er jo nu anerkendt af den nye vesttyske regering, at der foreligger en statsdannelse — hvis regering må siges i al almindelighed at opfylde kriterierne i folkeretten. Vi mener derfor, det vil være rigtigt — det har vi ved tidligere lejligheder foreslået, og det vil vi gerne igen foreslå — at regeringen med styrke i NATO-ministerråd og inden for Atlantpagten rejser spørgsmålet om en ændring af den beslutning, der blev truffet i 1954.

Jeg vil gerne sige, at vi har med stor interesse bemærket os den nye vesttyske regerings holdning til det spørgsmål, og jeg tror, der knytter sig stor interesse også til, hvorledes denne nye regering vil blive i stand til at føre sin politik i forhold til øststaterne og sin politik i forhold til Østtyskland igennem. Den mulighed, som er rejst her for en mere aktiv politik i afspændingshenseende imellem Vesttyskland og de østeuropæiske lande og derunder også Østtyskland, bør vi støtte, bør vi også vise forståelse for. Jeg mener også vise forståelse for på den måde, at vi ikke ved overilede beslutninger eller udtalelser gør det sværere for den nye forbundskansler og hans uden-

rigsminister at føre denne politik realistisk igennem.

Jeg vil ud fra disse synspunkter henstille til regeringen, at den fører sin politik med henblik på, så snart det er gør ligt, at få ændret NATO-ministerrådets beslutning, sådan at det muliggøres for de lande, der ikke har Vesttysklands særlige hensyn — for os er nemlig Østtyskland et udland, hvad det ikke er for Vesttyskland — at etablere diplomatisk forbindelse med Østtyskland. Jeg vil gerne minde om, at en vej frem kan være, at man ikke umiddelbart foretager fuld diplomatisk anerkendelse, men begynder med under forskellige former at forbedre forbindelserne imellem de andre NATO-lande og Østtyskland.

For så vidt angår republikken Biafra, vil jeg gerne sige, at vi formentlig alle i dette land har stor medfølelse med den hårde skæbne, der har ramt den biafranske befolkning, og at vi ikke har noget stærkere ønske, end at denne uhyggelige krig må blive bragt til en afslutning. Vi har ved adskillige lejligheder henstillet til regeringen, at den igennem FN og også på anden måde søger at opnå 2 formål: det ene at få standset våbenleverancerne til Nigeria-Biafraområdet og det andet igennem FN at søge muligheder for en politisk løsning af problemet fremmet. Regeringen har foretaget sonderinger, har jeg forstået, der viser, at det sidste ikke synes at være muligt for FNs vedkommende på nærværende tidspunkt eller på det tidspunkt, hvor sonderingerne blev foretaget. Det beklager jeg meget. Så vidt man kan skønne efter de oplysninger, der er tilgængelige for os, har der imidlertid været en udvikling i gang i forholdet mellem Nigeria og Biafra, også i spørgsmålet om en forhandlings-situation, som ser noget mere optimistisk ud med hensyn til at tilvejebringe en fred i dette område. Jeg har ingen forudsætninger for at bedømme, om der har været en udvikling i en sådan udstrækning, at det åbner mulighed for, at et FN-initiativ i dag er mere realistisk, men jeg vil gerne bede regeringen konstant overveje dette spørgsmål og gribe chancen, så snart den måtte være der.

Men i øvrigt forekommer det os, at situationen i dette område stadig er så uklar, at